

ผอ.วัลย์พร สมุไพร ครูปุ๋ยของเด็กๆ

- * เป็นคนกรุงเทพฯ อยู่เขตบางกอกน้อย มีพี่น้อง ๔ คน เป็นพี่คนโต คุณแม่เป็นครู พ่อทำงานธุรกิจ
- * เคยคิดอยากเป็นนักปกครอง เป็นนายอำเภอ ผู้ว่า แต่สุขภาพไม่ดี ดูหนังสือมากๆ จะป่วย ปวดศีรษะ จึงเบนเข็มมาเรียนครูเพราะคิดว่าอาชีพครูเป็นการสร้างคน แล้วก็พบว่าคิดไม่ผิด ภูมิใจ ไม่ใช่เรียนอะไรไม่ได้ แล้วจึงมาเรียนครู
- * จบ ปวส. จากวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จ
ปริญญาตรีครุศาสตร์บัณฑิตจากสถาบันเดียวกัน
- * สอนหนังสือครั้งแรกที่ จ.กาญจนบุรี
ปัจจุบันเป็น ผอ.โรงเรียนวัดราชสิงขร มีบุตร ๒ คน

🏠 สถานการณ์เด็กไทยวันนี้

ครอบครัวส่วนใหญ่แตกแยก พ่อแม่ไม่รู้ไปทางไหน ทั้งเด็กไว้กับญาติผู้ใหญ่บ้าง พ่อไปมีภรรยาใหม่ แม่ก็มีสามีใหม่ ตอนดิฉันย้ายมาอยู่ที่นี้ใหม่ๆ ก็ขำปนเศร้า ถามเด็กว่ามีพี่น้องกี่คน มี ๓ คน เธอคนที่เท่าไร คนที่ ๑ คนที่ ๒ เป็นผู้หญิง คนที่ ๓ เป็นน้องปลอม และพ่อก็ปลอม คือสามีใหม่ของแม่ จะมีทั้งพ่อปลอม แม่ปลอม ยุ่งไปหมด เด็กบางคนก็อยู่แบบเป็นสมบัติที่ตกทอดมา คือ พ่อแม่เลิกกัน แล้วเด็กมาอยู่กับแม่ ต่อมาแม่มีสามีใหม่ แล้วอยู่ๆ ก็เลิกอีก โดยแม่หนีไปทิ้งลูกของตนไว้กับสามีใหม่ วันดีคืนดี สามีใหม่ของแม่ก็มีเมียใหม่อีก เมื่อถามเด็กว่าอยู่กับใคร เขาก็บอกว่าอยู่กับพ่อแม่ อ้าว...แล้วทำไมเขาไม่ดูแลเธอ เด็กก็บอกว่าเขาไม่ใช่พ่อแม่จริง ทุกวันนี้เป็นอย่างนี้หมด ลับสนมากๆ เลย

เด็กอยู่ในภาวะบ้านแตกจริงๆ ขาดทั้งความรักและสัมผัสที่อบอุ่นจากพ่อแม่ ไม่มีใครกอดเขา บางทีครูเรียกเขามากอด น้ำตาเขาไหล เรารู้ว่า เด็กพวกนี้ไม่เคยมีพ่อแม่กอด เพราะพ่อแม่หาเช้ากินค่ำ ไม่มีเวลาให้ลูก และไม่เห็นความสำคัญของการดูแลลูกด้วย เด็กจึงยึดเพื่อนเป็นที่พึ่ง เป็นสิ่งชดเชยความอบอุ่นที่ขาดหายไป เขารู้สึกว่าต้องคบเพื่อนต่างเพศ และก็มีตัวอย่างในสังคม ทั้งหนังสือลามก การดูลามกเยาะแยะ ให้ใครก็ได้มาสัมผัสเขาด้วยความรู้สึกรักจากประสบการณ์ที่ดิฉันพบ เด็กพวกนี้พอเรียกมากอดบ้าง ลูบหัวบ้าง ท่าที่แข็งๆ ของเด็กจะอ่อนลง

🏠 บทบาทของครูและโรงเรียนช่วยได้แค่ไหน

เราพยายามให้ความรัก ความอบอุ่น โกลัซด์เด็กให้มากที่สุด ในช่วงที่เด็กอยู่กับเรา รวมทั้งให้ครูไปเยี่ยมบ้านเด็ก ไปเห็นความเป็นอยู่ของพวกเขา ครูจะได้เข้าใจเด็กมากขึ้น เพราะบางทีเด็กไม่ทำตามกฎระเบียบ ไม่ส่งการบ้าน ครูก็จะตะคอกและตีเด็ก การได้เห็นสภาพความเป็นจริงของเด็กว่ามีสาเหตุมาจากอะไร แม้เราจะเห็นว่าถ้าเขามาอยู่กับเรา เขาต้องรักษากฎระเบียบวินัยในโรงเรียน บางทีเด็กมาสาย เราก็ทำเป็นมองไม่เห็นชะบั้ง และไม่ใช่ทุกวันเด็กต้องมีการบ้านส่ง อย่าไปหวังเลยแบบนั้น ให้แค่มาอยู่โรงเรียน ไม่ออกไปอาละวาด ไปเกาะกังขางนอกก็พอแล้ว ดังนั้นที่จะไม่เข้มงวดเรื่องเรียน เราจะพยายามให้เขาทำการบ้านให้เสร็จที่โรงเรียน โดยการเรียนการสอนของเราจะอ่อนอ่อนไปตามสถานการณ์ ซึ่งครูคนอื่นๆ ก็ร่วมมือกันดี ที่จริงเราอยากเยี่ยมบ้านเด็กทุกคน แต่ทำไม่ได้เพราะไม่มีเวลา ฉะนั้นจะเลือกเฉพาะเด็กบางคนในท้องที่นำไปเยี่ยมก่อนไปแล้วเราก็มีบันทึกเยี่ยมบ้านเด็กที่เราไปเยี่ยมอาจเรียนเก่งเป็นพิเศษ

เรียนอ่อนเป็นพิเศษ หรือมีพฤติกรรมก้าวร้าวก็ได้

ดิฉันพบว่า ความรักช่วยได้ทุกอย่าง เช่น มีเด็กที่พ่อแม่เซ็นรณลงไม้ขาย สอบได้ที่ ๑ คะแนนสูงสุดของชั้น ป.๑ ทั้ง ๙ เขต ถามว่าทำไมเด็กประสบความสำเร็จ ก็เพราะเขามีพ่อแม่ที่คอยประคับประคอง ดูแลให้ความรักความอบอุ่น พ่อแม่เป็นตัวอย่างในการขยันทำมาหากิน ไม่ติดอบายมุข เหล้า บุหรี่ ที่สำคัญคือเขาเห็นความสำคัญของการศึกษา และรู้ว่าชีวิตจะดีขึ้นอยู่ที่การศึกษา

ปัญหาหัวใจของครู

ผู้ปกครองไม่เอาใจใส่ ไม่ดูแล ไม่อบรมสั่งสอน เด็ก ๕๐% พุดครีบกะไม่เป็น เราเคยเชิญผู้ปกครองมาคุย แต่มา กันไม่มาก ผู้ปกครองไม่ค่อยสนใจ เขายากจนและยุ่งแต่เรื่องการทำมาหากิน ผู้ปกครองจะโยนภาระให้ครู นึกว่าครูเป็นผู้วิเศษสามารถแก้ไขลูกเขาได้ดีทันที แต่ไม่ใช่ซะ เพราะกว่าเด็กจะมาอยู่กับเราเติบโตมา ๔-๕ ปีแล้ว ถูกปลูกฝังมาแล้ว การให้ความอบอุ่นจึงไม่ใช่หน้าที่ของโรงเรียนโดยตรง โรงเรียนเป็นสถานที่จะให้ประสบการณ์ในเชิงของการเรียนรู้โลก แม้ดิฉันจะเน้นครูให้ลูบหัวเด็ก ให้โอบไหล่หรือกอดเด็ก ซึ่งจริงๆ หน้าที่นี้ต้องเริ่มที่บ้าน จึงอยากจะฝากถึงพ่อแม่ ถ้าไม่มีความพร้อมกรุณาอย่ามีลูก เพราะคุณกำลังสร้างปัญหาให้สังคม

การจัดระเบียบสังคมของ อ.ปुरुชชัย เป็นสิ่งที่ดี และการเคอร์ฟิวส์เด็ก ดิฉันก็เห็นว่าสมควรทำ ในฐานะที่เป็นครู และเห็นปัญหาเด็กออกไปมั่วสุม ขณะที่พ่อแม่หลับไปแล้วเพราะงานหนัก กลับมาก็เหนื่อยหมดสภาพ แต่เด็กพวกนี้จะ ออกไปซี้จกรยานอยู่กลางถนน อีกเรื่อง คือร้านเกมส์ ทำให้เด็กไม่เรียนหนังสือ หนีไปเล่นเกมส์ ข้าวปลาไม่ยอมกิน อดข้าวเก็บเงินไว้เพื่อไปเล่นเกมส์ ร.ร.เลิกก็ไปเล่นเกมส์แทนที่จะกลับบ้าน มันต้องควบคุม จะบอกว่าอะไรๆ ก็เสรีภาพ อย่าไปลิดรอนเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ ไม่ถูกหกรอก บางเรื่องเป็นเสรีภาพบนความไม่เหมาะสมไม่ถูกต้อง

เด็กวันนี้ขาดความรับผิดชอบ ทำอย่างไรให้การศึกษานิตที่เด็กเรียนหนังสือไปด้วยฝึกทำงานไปด้วย โดยไม่ใช่ การทำงานหาเงิน เพราะคนที่รู้จักทำงานจะเป็นผู้ที่รู้จักรับผิดชอบ สมมุติว่าพออยู่ชั้น ม.ศ.๒-๓ อาจให้เรียน ๔ วัน อีก ๑ วันให้เด็กไปฝึกทำงานที่เขาสนใจ ต้องหาวิธีสักอย่าง เองงานเป็นเครื่องฝึกนิสัย ทำให้เขามีจุดหมายในชีวิต บางคนเรียน ม.๔-ม.๕ ถามว่าโตขึ้นจะเป็นอะไร เขาก็ยังไม่รู้ ตัวอย่างในประเทศเยอรมนี มีระบบการศึกษาที่ดี คือเรียนและทำงาน ด้วย ที่เยอรมันเขาแยกส่งเสริมอาชีพะ เพื่อให้คนมีอาชีพ พอเรียนจบ Highschool เขาให้เด็กออกมาเผชิญ ชีวิต ๑ ปี ค้นหาว่าตัวเองชอบอะไร ถนัดอะไร แล้วกลับไปเรียนใหม่ เพื่อจะได้รู้จุดหมายในชีวิต มิฉะนั้นเท่ากับเด็กเรียนแบบไร้ทิศทาง ซึ่งเด็กน่าจะจะได้มีโอกาสเรียนและทำงานตามที่ชอบ

พฤติกรรมทางเพศ

อยากจะบอกว่า ขณะนี้ยาบ้าเรื่องเล็ก เซ็กส์ เรื่องใหญ่ มันหนักขึ้นทุกวัน เดี่ยวนี้หนังโป๊แผ่นละ ๒๐ บาท บางที เพื่อนก็ชวนกันไปดู เป็นเรื่องกรีด-กรีดและเสื้อผ้าที่ออกแบบมาขายกันเก๋ๆ ก็มีแต่สายเดี่ยว ตัวเล็กตัวน้อย กระโปรง ตัวสั้นแค้คียบ แม้แต่ชุดนักศึกษา ปัญญาชนของชาติก็ยังเป็นอย่างนั้น ปัญหาข่มขืนมันก็ต้องเกิด เพศสัมพันธ์หลายฝ่าย อาจโทษสื่อซึ่งก็เป็นความจริง แต่พ่อแม่ก็ต้องมีส่วนด้วย เพราะอาจอยู่ในภาวะจำเป็นเพราะอาศัยกันแออัดในบ้านเช่า เล็กๆ ห้องหนึ่ง นอนตั้ง ๔-๕ คน พอเด็กเห็นพฤติกรรมของผู้ใหญ่ ก็เลียนแบบพฤติกรรมนั้น เด็กนึกว่านั่นเป็นความรัก เพราะพวกเขาโหยหาความรักอยู่แล้ว จึงนึกว่าการที่มีคนมาสัมผัสลูบไล้ตัวคือความรัก ความอบอุ่น เลยออกมาในรูปแบบนี้ ที่ทำให้เด็กมีความสัมพันธ์ในเรื่องเพศเร็ว

เกิดความเครียด วางใจลำบากไหม

มีความรู้สึกว่า ประเทศไทยวันนี้มองไม่เห็นอนาคต แต่ก็ไม่ถึงกับสิ้นหวัง เมื่อก่อนจะเครียด ไม่รู้จะเริ่มแก้ปัญหา ตรงจุดไหนดี แต่เดี๋ยวนี้วางใจได้มากขึ้น มองเห็นลัทธิธรรมเป็นเรื่องของเวรกรรม แต่ก่อนครูที่นี้ก็เครียด ท้อแท้ หมด

กำลังใจ พอเราลงไปเล่นกับเขาด้วย ที่มีครู ๔๑ คน ผู้บริหารอีก ๔ รวมเป็น ๔๕ คน เราต้องคอยให้กำลังใจครู ต้องบอกให้ครูรู้ว่าบางทีผลจากคะแนนการสอบที่ดีๆ ก็ไม่ใช่เรื่องชี้วัดว่าครูสอนดีหรือไม่และไม่ได้วัดด้วยว่าเราประสบความสำเร็จหรือไม่ แต่การที่เราให้ความรัก ความเมตตา ดูแลพวกเขาอย่างนี้ ถ้าเขาเคยก้าวร้าวแล้วเลิก เคยหยาบคายแล้วลดลง เราก็ถือว่าประสบความสำเร็จ เพราะชีวิตไม่ได้อยู่แค่การเรียนหนังสืออย่างเดียว อยากให้เด็กได้ค้นพบตัวเองว่ามีดีอะไรบ้าง ดิฉันจะบอกพวกครูเสมอว่าเกิดเป็นคนมันแพ้ตลอดไม่ได้ ต้องให้เขามีโอกาสที่จะชนะบ้าง ห้ามเอาตราขมาตอกหน้าเด็กกว่าชั่ว ต้องหาข้อดีของเด็กให้เจอบ้าง ต้องให้โอกาสเขา เพราะเขาก็ไม่ได้ตั้งใจเป็นเด็กอย่างนี้ แต่สภาพแวดล้อมที่เขาถูกสั่งสอนสั่งสมมา ที่เขาเห็นมามันทำให้เขาเป็นแบบนี้ เช่นวันหนึ่งๆ พ่อแม่ยืนด่าซึ่งนี้ว่าจนเด็กรับชัชชาบเข้าไปในสมองลึกเข้าไป และมันก็อยู่กับดั่งสังคัมที่ต่ากันรุนแรง ทำให้ชีวิตพวกเขากร้าว ต้องสู้ สู้ ดิฉันมีความภูมิใจอยู่เรื่องหนึ่ง วันหนึ่งเห็นเด็กกำลังเล่นกันอยู่ แล้วเขาเผลอตาออกมา พอเด็กรู้ตัวรีบเอามือปิดปากทันที แค่นี้ดิฉันก็พอใจแล้ว เพียงเขารู้ว่าอยู่ที่นี้ต้องทำอย่างไร แสดงว่าเขาเริ่มรู้จักกฎเกณฑ์แล้ว แต่จะให้เขาเลิกด่าเลยนั้น ยังเป็นไปไม่ได้ เพราะมันเป็นวิถีชีวิตของเขา

หน้าที่ของครู

ทำให้เห็นเป็นตัวอย่าง ครูมี ๒ ประเภท คือครูพูดได้อย่างเราๆ นี้แหละคอยอบรมสั่งสอน ส่วนครูประเภทที่ ๒ ซึ่งพูดไม่ได้ คือต้นไม้ที่ร่มรื่น ห้องน้ำ ห้องส้วมที่สะอาด โรงอาหารที่ดี อาหารที่ถูกสุขอนามัยและกิริยามารยาทของผู้ที่อยู่แวดล้อมตัวเด็ก ถ้าเราสร้างสิ่งเหล่านี้ให้ดีมันก็ใช้เป็นครูได้ระดับหนึ่ง เราจะสอนเด็กให้รู้วิธีใช้อย่างไร ดูแลรักษาอย่างไร เราเอาโรงเรียนเป็นแหล่งเรียนรู้ได้ โดยเฉพาะความสะอาดของส้วมกับห้องน้ำ เราพยายามทำตรงนี้ให้ดีกว่าที่บ้านของเขา

ฝากถึงผู้ใหญ่ที่เกี่ยวข้อง

เรื่องการศึกษาไปได้อยู่แล้วด้วยตัวของมันเอง แต่ที่อยากให้ดูแลเป็นเรื่องของครอบครัว สังคม ชุมชน และคุณภาพของคนว่าจะจัดการอย่างกับคนไม่มีคุณภาพ ผู้ว่าฯ กทม. คนใหม่ที่จะเข้ามาทำงานควรต้องมาทำเรื่องพัฒนาชุมชนให้มีคุณภาพ เพื่อทำให้คนมีคุณภาพและผลิตลูกที่มีคุณภาพ ไม่ใช่เป็นอย่างเช่นทุกวันนี้ ถ้าเราปล่อยให้สังคมเป็นแบบนี้ อีกหน่อยเราต้องทำกำแพงบ้านสูงๆ เราไม่กล้าปล่อยลูกออกมาเดินข้างนอก และวันหนึ่งที่คนจนมากๆ คนไม่เรียนหนังสือมากๆ เราขับรถดีๆ ราคาแพงๆ เขาอาจหมั่นไส้ใช้ไม้หน้าสามทุบรถเราพังก็ได้ ใครจะไปรู้ว่าเหตุการณ์อย่างนี้จะไม่เกิดในสังคมที่มีความเหลื่อมล้ำกันสูงจริงๆ ทุกวันนี้แค่จะชิงมือถือก็ฆ่ากันตายแล้ว จิตใจคนโหดเหี้ยมมาก เด็กนักเรียนตักกัน ทำให้เด็กดีๆ ต้องตายไปด้วยหลายราย ซึ่งเป็นความสูญเสียที่ไม่อาจชดเชยด้วยอะไรได้เลย สำหรับครอบครัวผู้เคราะห์ร้าย ดิฉันคิดว่าทุกคนต้องช่วยกันแล้ว .